

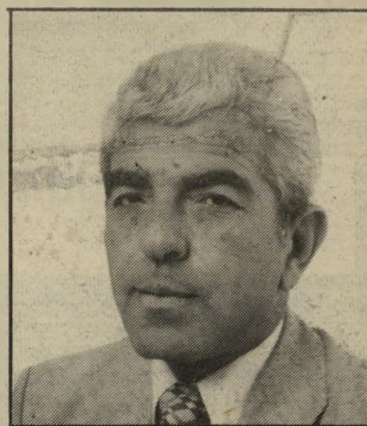
(המשך מעמוד 13)

יוק וישראלים אחרים בבירות הנצורה. בעצם הימים שבהם ניתכה עלינו הפצצת טורו של חילה-אוור הישראלי. ערפאת הזמין את ראשי שלום עכשיו לבוא לי בירות ולראות את הפלסטינים הנצורים. דיברנו על שלום - אמר שקור - בימי התופת בבירות. ואנחנו ממשיכים לדבר על שלום אחרי שיצאנו מן התופת. כנאמרו ההיסטוריו לפני כנס ה' איגוד הבין-מדינות העולמי כי רומא, הודה ערפאת פומבית "למאורחים והחילום של ישראל", שקמו ומחו נגד המידחמה בדבנון. הוא העז לומר זאת לארבעה מיליון פלסטינים: תודה לחיילים ישראלים. הוא לא יסכח את אלי גבע.

לא גיבורים של קולנוע

צ' עיר ערבי חייבני. שעוד כפייה מסביב לצווארו, קם לשאול. הוא ביקש להציג את השאלה בערבית. לא בהולנדית או באנגלית. הוא לובי. מדוע, שאל, מסכים ערפאת לדבר על שלום, עכשיו כשהוא חלש? אחרי שהוא יצא מבירות. ואין צבא העומד לרשותו - איך ישיג משהו?

שקור - שאינו גואם מיקצועי, שהו

פרטאווי לא רבד

נאמו הראשון בציבור בשפה האנגלית - ענה בהתרגשות ספונטאנית. מור מאוד לשמוע שאלה כזאת מפי ערבי. הוא אמר. מי אומר שאנחנו חלשים? אנחנו חזקים יותר מכפי שהיינו אי פעם! במשך שלר כשיר חודשים עצרנו את הצבא הישראלי הכביר - ולא נוצחנו. יצאנו בכבוד. אף צבא ערבי בדור האחרון לא הצליח בכך. וזאת למרות ששום מדינה ערבית לא חשה לעזרתנו.

היו מנהיגים ערבים שיעצו לנו להתר אבד בקאתיר. (שקור לא הוזכר את מועמר קדאפי כשמו. אך כל אדם באולם ידע למי לחשוב).

מה אנחנו, גיבורים של קולנוע? אנו לוחמים למען עמנו! האחריות הגורל עמנו רובצת על כתפנו.

אנחנו לוחמים מילחמה פוליטית. האה- ריות לעמנו והיכול הפוליטי מדיכיים את צעדינו. תמכנו בתוכנית-השלום של פא- הד לפני המלחמה. ואנחנו תומכים בה אחרי המלחמה. מפני שהיא מובילה לי פיתרון.

אנחנו עם של פורה. זה נגזר עלינו. המעבר מארץ אחת לשניה אינו משנה דבר לגבי יכולתנו. יצאנו מבירות. והנה קיבל אותנו האפיפיור ונשיא איטליה. ומילאנו תפקיד מרכזי בוועידת-פאס. כוחנו עימנו. ואנחנו נשתמש בו כדי להביא לעמנו מדינה משלו ושלו.

השקר והחלייה

ך גם זאת אמר שקור באותו ערב. כאשר בשורות-הזוועה נערמו על שול- הגנו:

פינינו את בירות. כדי לשים קץ לזווי- עות שסקרו את האוכלוסייה האזרחית שב- הלבונית הפלסטינית.

יצאנו אחרי שהשגנו הסכם עם היש- ראלים. באמצעות האמריקנים והלבנונים.

האמריקאים הבטיחו חגיגת - יהיש- ראלים הבטיחו זאת לאמריקאים - שיגנו על האוכלוסייה האזרחית הפלסטינית. ש- אותה שארנו אחרינו.

אלה הן המישפחות שלנו, נשד- תיהם ויודיהם של הלוחמים שפינו את בירות ערפי ההסכם. הם נרצחים ברנע זה, כשאנו יושבים כאן באמסטרדם השקטה. יודינו. אחינו. נשותיהם ויודיהם.

לא איכפת לי מי הרוצחים בפועל - פלאגנות, אנשי חדאד. אלה הן בובות של ישראל. ישראל סולטת בשטח. יש- ראל הנגיטה אותם למחנות. ישראל מאפי- שרת להם לרצוח. ישראל אשמה.

ומייד תיקן את עצמו: לא יש- ראל, אלא ממשלת-ישראל.

יש הרבה ישראל. יש ישראל של אבנרי. של שלום עכשיו. של אלי גבע. יש- ישראל של בגין ושרון. זה לא אותו הדבר.

להרוג את השלום

א תרי-כך, כשחזרנו ביחד לבית- המלון שבו שוכנו שנינו, בצועדנו אבלים ומדוכאים עד עפר בין בתי-הקפה הסואנים של אמסטרדם, ובהם קהל חוגג של ערב יום א' ביום קצו המים, צעיר- רים מפלרסטים ונערות מצחקקות, אמר לי שקור גם זאת: מדוע הם עושים את הוועה הזאת, בגין ושרון?

יש להם כוונה. הם רוצים לחסל- כד סיכוי לשלום.

הם רוצים להגיד להמוני הפלסטינים: שום דבר לא יעזור לכם. הנה, עשינו הסכם איתכם, ואנחנו מפירים אותו. אם תעשו עימנו הסכם-שלום, נפר גם אותו. אין לכם שום תיקוה בשלום. שום הסכם עם ישראל, שום שלום עם ישראל, לא יהיה שווה את הנייר שעליו הוא כתוב.

כי אנחנו נפר אותו. הם רוצים להרוג את קדיה-שולם שז ערפאת, כי הם פוחדים מן הי- שום, שיכריח אותם לוותר על החלום של ארץ-ישראל השלמה.

הם רוצים להרוג את ערפאת. לכן הם צורכים את השחיטה הזאת. הם רוצים להגיד לפלסטינים: ערפאת ואנשי עזבו את בירות. הפקירו אתכם לגורלכם. ואחרי שפסענו עוד כמה פגיעות לאורך התעלה, שבה עלו תיירים עניוים על ספינות-סוור, הוסיף: אבל אנחנו לא ניתן להם.

לא נחלד מקורה-שלום. לא ניתן לשינאה להתגבר עלינו. למרות כל מה שקרה, למרות הזוועה, אנחנו נמשיך בדרך זו. אבל ההיס- טוריה היהודית לא תסלח להם.

בגותם ובקישיונם

ך את היתה כימעט טלפאתיה. כי בי- דיוק באותו המילים חשבתי באותם הרגעים על הפושעים של בירות.

במשך כל הערב, בעודי יושב באולם הנקי באמסטרדם הנקיה, המסודרת והי- שקטה, עברו מול עיני מחוות החרותים בני-כרוני, שקראתי עליהם בילדותי. ליל-בתולומאס. כאשר קמו המוני הי- קאתולים במארים על איהם הפרוטסטנ- טים, מאמינים-בישוע-הצלוב כמהם, וערכו שחיטה המונית שזוכה חי לדראון לער- לש. עד סוף כל הימים - כי יש וזועות שאינן נשכחות מדור לדור.

פוגרום קישניב, כאשר הצבא של הצאר הרוסי עומד בגד, וחקק ואדיש, בעוד ששליחי השלטון הסתו את הממונים לטבוח את היהודים, גברים נשים וטף, טבח זה לא התקרב למדי הוועה בבירות, אך הוא ייזכר כל עוד חי יהודי אחד בעולם.

יש פושעים שזוכרים אינו נמחק לעזוב. הזוועה של בירות, שנערך- בה בחסות אריאל שרון, אחרי הפלישה הפחדנית שלו למערב- בירות שהלוחמים הפלסטינים יצאו ממנה - פשע זה לא ייסדה.

הוא ירבע עלינו, על עמנו ועל מדינתנו, לדוריי-דורות.

השחיטה שנערמה עלינו אינשי בגין בדיריפין, והטבח שנערך על- ידי אריאל שרון בקיביה, מחוורים לעומת תועמה שפדה זו - תועבה של בני-בליעק מוגזרים. מארה עליהם, אל יהי חלקנו עימם.

הזחלים על "כור"

(המשך מעמוד 33)

כל הצמרת הבכירה של מיפלגת העבר- דה היא תוצר של המימד הצבאי-ביטחוני בישראל - ומייצגת מובהקת של האיני- טרסים שלו.

מזכ"ל המפלגה, חיים בר-לב, היה רמט" כ"ל. שבעת כהונתו העשיר מאות יש- ראלים שבנו את קור-הביצורים בתעלת סואץ, הקרוי על שמו. קרי-ביצורים זה היה מיכרה זהב לא רק לקבלני עפר, אלא גם ליצרני גדרות-הביטחון - חברות תדיראן והתעשייה האווירית, ליצרני הי- מוקשים הנשק.

שני הטוענים העיקריים לכתר המנהי- גות במפלגה הם מרדכי גור, איש כור, ויצחק רבין, שגם הוא היה רמטכ"ל, ו- במילחמת-הלבנון עד לשלביה האחרונים, נקט עמדות ניציות, יותר מכל חבריו ל- מיפלגה.

מי שניצב בראש המפלגה, היו"ר שימקון פרס, היה מזוהה בכך שנות הקאריירה השידפונית שלו עם התעשייה הביטחונית של ישראל, לענפייה השונים.

ב-1951 היה פרס המישנה למנכ"ל של משרד-הביטחון, אחיו, גרשון ("גיי- גיי") פרס, היה מחוסר עבודה בן 23. פרס תיווך בינו ובין ומשקיע אמריקאי בשם נתן כהן, שפרס הכירו כאשר גילה את מישלחת הקניית של משרד-הביטחון באר- צות-הברית. כהן ופרס הצעיר הקימו מיפי- על לגבישי רדיו וקשר, ששמו היה תדיר. הקניין העיקרי היה משרד-הביטחון. ב-1954 נעצרה התפתחותו של תדיר. הסיבה לכך היתה פרישתו של בן-גוריון, ומינויו של פינטס לבון כשר-הביטחון. עיסקי תדיר הודרדו מחוסר הזמנות, ו- בעלי המפעל חיפשו לו קונה.

אחרי המכירה אוחד תדיר עם מפעל קטן לייצור סוללות בשם רגא, והפך ל- תדיראן. השותפים היו חברת כור, שלר- שותה 49% מן המניות, וקונצרן האלק- טרוניקה האמריקאי הענק ג'נרל טלפון אנד אלקטריק - ג'י.טי.א. שני אחוזים מן המניות נמצאים בידי העובדים.

הקמת הפריחה של תדיראן הגיעה אחרי מילחמת שתי-הימים, כאשר התחילה התי- רתבותה הגדולה של תעשיית האלקטרו- ניקה בישראל. אלקנה כספיים שסיים את תפקידו במשרד-הביטחון, מונה כמנכ"ל. מיפעל זה, המעסיק טאטו עובדי- דים, הוא אחד היצואנים הגדולים במערכת של "כור". הקונצרן הי- הסתדרותי מהווה ראש-החץ בייצוא הנשק הישראלי, המתרכז בעיקר בשיווק מערכות נשק למדינות "העולם המנוחה" - דיקטטורות למינות בדרום-אמריקה ובמרכז, דיקטטורות ערביי-שכניהן, ומדינות בדרום- אמריקה.

בעת מילחמת-הלבנון היו בדרום-אפי- ריקה בביקור ארוך המנכ"ל היוצא של כור, הח"כ נפתלי בלומנטל, המנכ"ל הנכנס, ישעיהו גביש, בלומנטל ערך לגביש סיור- לימודים במפעלים המשותפים של כור עם התעשייה הדרום-אמריקאית. אחרי הביר- קור פירסמה הממשלה הגיוענית של דרום- אמריקה הודעה על תותח חדשני שהיא פיתחה.

מערכת הקשרים שבין כור ובין דרום- אמריקה היא מסועפת מאוד. עיקר העסי- קים הם עיסקי נשק. היצוא הישראלי לדרום-אמריקה מגיע ל-100 מיליון דולר לשנה בערך - וכור היא היצואן הישראלי הגדול ביותר למדינה זאת. השנה, כאשר קמה בישראל סערה סביב קישור הסחר המסועפים עם המדינה הגוענית, סהרה הנהלת כור להוציא הודעה בזכות יחסים אלה.

כור אינה מתעניינת רק בייצור נשק, אלא גם בסחר. בידי הקונצרן ההסתדרותי נמצאות מחצית ממניות חברת אלול, ש- השותף הרות בה הוא דויד קולין, בנו של עסקן חנות בירושלים, חברת אלול מייצגת בארץ חברות-נשק אמריקאיות גדולות, הקונצרן ההסתדרותי מרוויח יפה גם סכומי נשק, המקבל עמלות על רכישות הנשק הישראליות.

תחזית המכירות של "כור" ב-1982 מגיעה ל-40 מיליארד שקלים. המכירות הגדולות ביותר יבוצעו עדיין "תדיראן", "כור מתכת" ו"כור כימיה". קונצרן "כור" יהיה אחד מגדולי המרווי- חים ממילחמת-הלבנון.

אריאל ואריאנה

(המשך מעמוד 59)

גדול ביותר שביצע שרון עד בירות: הטבח של קיביה. שרון: נדבר על קיביה. 15 באוקטובר 1954 (צריך להיות 1953 - א.א.) מיבצע טוואן, על שמה של ילדה ישראלית קטנה שנרצחה יחד עם אמה ואחיה הקטן על- ידי הטוריסטים הערביים, שקיבלו מחסה בקיביה. מיבצע טוואן היה מורכב מפיצוץ הבתים שבהם התאכסנו הטוריסטים ו- אני מיקדתי עליו.

אבנרי: זוהי אגדה לתינוקות. היה פיגוע שבו נפגעו אשה ושני ילדים. היחד לט על פעולת-נקמה. לא היתה שום הוכי- חת שהכפר קיביה היה מעורב בעניין. ר בודאי לא היה קשר בין המעשה ובין הבתים שפוצצו. זו היתה נקמה ברוטאלית, סתמית, עשר עיניים תחת עין, כרוח הימים ההם.

שרון: נכנסתי אישית לכל בית כדי לפנות את האנשים, לפני ששמנו את חומרי-הנפץ. התחלנו ב-11 בלילה, המשכנו עד 4 בבוקר, ואז נרדמתי מרוב עייפות. אחרי-הצהריים, כאשר התעוררתי, נאמר לי כי הרדיו הירדני הודיע על 69 הרגים, כולם נשים וילדים... שאלתי היכן נמצא ה-69 הנגופות, נאמר לי כי הן במרתף, אבנרי: אני בטוח שלכל טוריסט יש היאור מעין זה כדי לתרץ את מעשי- הוועה שלו. אין בו שמץ של אמינות.

אך נגיה, לרנע, שזוהי האמת לאמיתה, דרוש מוח די מיפלצתי כדי להאמין שזה מצדיק את הטבח. מי ששם בלילה חומר נפץ בבתים, פשוט אינו יכול להיות בטוח שאין מסתתרים בהם נשים וילדים מפחדים. מי שמבצע פעולת-טרור - ואין ספק כי פעולת-קיביה היתה מעשה טרור במלוא מובן המילה, גרועה יותר מכל מעשי-הטרור שבוצעו אי פעם על- ידי אירגוני אשף - לוקח בחשבון כי ייהרגו בהם אנשים חפים-מפשע, ואולי זוהי המטרה העיקרית שלו.

בהזדמנות זו השמיע שרון פסוק שכדאי להרהר בו שוב ושוב: שרון: לאחר שמופצת דיבה, לאחר ש- הומצא שקר, הוא מועתק וחוזרים עליו, ולבסוף מקבלים אותו כאמת.

אבנרי: זוהי קביעה מעניינת. היא מבטאת את אמונתו של שרון ביעילותו של השקר, ובחשיבותו של חוזה אינסור- פית על השקר, עד שהוא מתקבל כאמת. יהיו אנשים שיסענו כי אכן זוהי בדיקת שיטתו של שרון עצמו, כפי שהדגמה בצורה חותכת במילחמת-הלבנון.

אני שונא מילחמה ר

ך רור כי קביעה זו של שרון מבי- אה למילחמת-נצח. אך הוא מתוודה: שרון: זוהי השגיאה הגדולה ביותר שאנשים עושים לגבי כוונתי. לתאר אותי כלוחם, כאדם האהב לירות, אני שר נא מילחמה!

אבנרי: ואני שונא גנרלים הטוענים שהם שונאים מילחמה, באמצע מילחמה שהם עצמם יזמו אותה באופן בלעדי. אני ממש אלרגי לדיקלום מן הסוג הבא: שרון: רק מי שהיה במילחמה כה הר- בה פעמים כפי שהייתי אני, רק מי שהיה במילחמה וראה את כל האימה שאני ר- יאתי, רק מי שאיבד במילחמה את כל החברים שאני איבדתי, ואשר נמצע כפי שפוצעתי אני - רק הוא יכול לשונא את המילחמה כפי שאני שונא אותה.

אבנרי: אריאל שרון הוא אהבה-מיל- חמה בה"א הידיעה. כל הקאריירה שלו בנוייה על מילחמה, כל סיכויו להגשים את מטרתו הפרטיות קשורות במילחמה. האידיאולוגיה שלו מובילה בהכרח למיל- חמה אינסופית. הדבר הראשון שעשה בהגיעו לכס שר-הביטחון היה לתכנן את המילחמה שהחלה ב-6 ביוני.

כל השאר הוא התחסדות. נסיון לדרוש שכר של זימרי עבור פעמים של פינטס, אכן, הרבה חיילים קרביים למדו לשונא את המילחמה (ואני אחד מהם). יהיו ויש בצה"ל קצינים שונאי-מילחמה אמיתיים. פרשת גבע תוכיח, אך אריאל שרון? אריק מלך ישראל?

אייאשר לסיים ניתוח זה מבלי לחזר על הבדיחה הגדולה ביותר של הראיון. זה נראה כך:

שרון: נברת פאלאצ'י, במרות אינה סטאלינגראד, ואשף אינו הצבא האדום. האם היית בסטאלינגראד? פאלאצ'י: לא, האם אתה היית שם? שרון: גם אני לא. אבל...